

A Földimről

Földi Péterről csak úgy tudok beszélni, ahogy a vele kapcsolatos emlékképek spontán elő jönnek abból a 32 évből, amit Somoskőújfalun tanítványként, barátként vele töltöttem.

Alsó tagozatos koromban ismertem meg, amikor a tanító néni távolléte miatt ő jött be rajzóra, és gyermekverseket olvasott fel nekünk. A tó vizében tocsogó, bogarászó ezer kacsaról verselt ritmizált hangsúlyozással, mosolyogva, tánclépésekkel buzdítva mindannyiunkat arra, hogy rajzoljuk le, amit magunk elé képzelünk. Különleges tehetséggel éreztette meg velünk, hogy nem feltétlen csak a kacsa a fontos. Életérzést, élményt tudott sugalmazni, mi pedig varázsoltunk, nagy beleéléssel elevenítettük meg a dolgokat, színeket. A gyereket nem lehet becsapni, éreztük, hogy ezt a játékot komolyan gondolja. Amikor megbeszéltük egymás között, hogy ki a jó tanár, akkor – emlékszem – őt mindannyian annak tartottuk, kivéve talán azt a néhány lányt, akit sértett a „csillag Bözsi” általános megszólítás. Közvetlen, de határozott stílusa, humora mindenkit lefegyverzett a felső tagozatban is. Ma is hallom, ahogy zengő, harsány hangja belakja a tantermeket.

A hetvenes évek vége felé, egy nyári képzőművész gyerektábor után, otthonában fogadott néhányunkat, bejáratosok lettünk a lakás műtermébe és szigorúbbra vettük a rajzi képzést. Elkezdtünk, koponyát, csendéletet, kockákat, arcokat, alakokat rajzolni és lassan körvonalazódott számunkra a képzőművészeti pálya lehetősége is. Felkészítő munkájának köszönhetően jónéhányunkat fel is vettek a Magyar Képző- és Iparművészeti Szakközépiskolába Budapestre, ahol hamar elterjedt és szállóigévé vált a mondás, miszerint Somoson több a művésztehetség, mint máshol egy egész megyében. Persze mi tudtuk, mi a titok: Földi Péter. Azután nem egy évfolyamon, de egy időszakban Kiss Gyurival, Madárral, Tomka Pityuval, Koronczival, Komét Zitával, megtettünk mindent, hogy öregbítsük az iskolánk „jó” hírét, és ne hozzunk szégyent mesterünk fejére.

A mester pedig közben barátta változott, elvárta, hogy tegezzük. Lassan felnőttem lettünk, egyre komolyabban vettük a munkát. Amikor itthon voltunk, látogattuk egymást, beszélgettünk, nyomon követtük a másik munkáját, lelkesítettük egymást. Péter jó érzékkel tapintotta a belső világunkat, és erősített minket a művészi úton, de kemény kritikus is tudott lenni, amikor valami vadhajtást kellett letörni bennünk. Emlékszem, nagyon igyekeztünk felnőni a feladathoz.

Felejthetetlen nagy kirándulásaink is voltak. Leggyakrabban a környékre. Megittasodva a természet szépségétől, felszínre kerültek beszélgetéseink során a mély lelki tartalmak is. A lobogó tűz fényénél fel-felvillantak a keserúségek, vágyak, új elhatározások, mélyen átélt művészi hitvallások, világnézeti, erkölcsi kérdések és szépen csiszolódtak egymáson.

Néha meg felkerekedtünk és meglátogattunk néhány nevezetes kiállítást Pesten, Kecskeméten, Pécsen, de eljutottunk Erdélybe, sőt még Párizsba is. Volt olyan, amikor erőltetett tempóban loholtunk kiállításról kiállításra, hogy minél több látnivaló

beleférjen a szűkre szabott időbe, máskor viszont órákat töltöttünk egy-egy kép előtt. Töltöttünk, és közben egyre jobban összefonódtunk a művészettel mi magunk is. Hálásak vagyunk neki ezért.

Péter a mai napig benne van a kulturális közélet sodrában. Gyakran jönnek hozzá művészek, néprajzgyűjtők, írók, muzeológusok és más csodabogár ember. Nagy érzéke van, hogy beillesse e vendégeit a falusi miliőbe, akár egy pofa sör mellett a helyi kocsmában, de leginkább estébe nyúló közösségi beszélgetéseken. Szeretnek itt lenni, ami persze feleségének, Editnek a vendégszeretetén is múlik, aki rendületlenül süti azokat a finom süteményeket, sajtos pogácsákat és mosolyogva kínálja köztünk.

Legnagyobb hatást rám személyén túl azért mégis a képei gyakorolják, mert tele vannak valósággal, érzelemmel és a tisztaság utáni vágygal. Sugallják, hogy milyen égetően nagy szüksége van az embernek a tisztaságra. Amikor meg akar születni Péterben egy-egy kép, azt nem tudja meg nem festeni. Sokat kínlódik az anyaggal, a témával, a képszerkezettel, de, amikor elkészül, tudjuk, hogy örül neki, és hogy megkönnyebbül. Ebben a heroikus küzdésben van valami megmagyarázhatatlan, megnyugtató, oltalmat sugárzó érzés, hogy van valaki, aki áradó hittel rendíthetetlenül viszi előre a zászlót, és hogy a művészet él és itt van közöttünk. Kivételes ajándék számomra, hogy láthatom a festményeket készülésük folyamatában.

A „rég mester” azóta Egerbe jár le a tanárképző főiskolára tanítani, nagy szakmai díjak tulajdonosa, nagyhírű kiállításokat rendez, elkészült az eddigi munkásságát átfogó albuma, a szakma elismert élharcosaként fest, műgyűjtők rajzzák körül, nagyapa lett, s ugyanakkor maradt, aki volt.

Földi Péter: "Süss fel Nap..." II. - Pannóterv (1990)